

Un preot romano-catolic devine radioevanghelist

Marturia fostului preot romano-catolic

Manuel Garrido Aldama

M-am născut în nordul Spaniei, într-o familie tipic romano-catolică de sânge basc. Bascii au reputația de a fi cei mai stricți și mai pioși dintre toți catolicii spanioli. Eu aveam cinci frați și o soră. Ea era cea mai mică dintre noi. Tata era avocat și voia să ne dea cea mai bună educație posibilă, iar mama, o catolică înflăcărată, a avut grijă ca viața noastră să se desfășoare după norme religioase stricte.

De dragul mamei

În timpul vizitelor sale pastorale regulate în familia noastră, preotul îmi reamintea mamei că cei șase băieți ai ei sunt un dar de la Dumnezeu, față de care trebuia să-și arate recunoștința dând cel puțin pe unul dintre ei să servească la altar. „Dacă îți iubești copiii, dă-le cea mai mare onoare pe care o poate da o mamă fiilor ei. Cea mai mare onoare este preoția“.

Astfel, nu este de mirare că ea, având asemenea tendințe religioase și fiind atât de pioasă, a simțit într-adevăr de datoria ei să dedice preoției pe câțiva dintre fiii ei. Tata, deși nu era antireligios, a dat puțină atenție sfatului preotului, pentru că nu era de aceeași părere cu el. El voia ca fiii săi să învețe profesii seculare. Astfel, mie nu mi s-ar fi permis să studiez ca să devin preot dacă tata n-ar fi murit atunci când aveam zece ani. Nu i-a fost greu mamei să facă aranjamentele necesare pentru a fi primit în seminar și, după câteva luni, când de abia împlinisem unsprezece ani, am intrat în „micul seminar“ din Madrid. I-am promis mamei că-mi voi da toată silința, căci nu voiam s-o dezamăgesc pentru nimic pe lume.

Dar cum putea un băiat de unsprezece ani să înțeleagă semnificația funcției de preot? Roma spune: „Cine este o dată preot, rămâne pentru totdeauna preot“. Sortii au căzut asupra mea la vârsta impresionabilă de unsprezece ani și sub presiunea unei mame iubitoare.

Este Dumnezeu nedrept?

Dacă în primii șase sau șapte ani ai pregătirii mele lucrurile au mers destul de bine, ele au început să se schimbe când a început studiul dogmelor Bisericii. Cursurile de teologie se făceau în latină și, la sfârșitul fiecărei lecții, profesorul, care-și luase în Roma doctoratul în teologie, dădea studenților ocazia de a pune întrebări privind cele predate, de a aduce obiecții sau de a cere explicații mai bune privind unele puncte predate de el.

Când am ajuns la dogma „infaibilității“ papei, m-am hotărât să-i pun o întrebare. Nu aveam intenția de a mă îndoii de ceva, ci voiam să fiu ajutat să armonizez dreptatea lui Dumnezeu față de om cu această dogmă care fusese declarată în Biserică doar cu câțiva ani mai înainte [1870]. Argumentul meu era că Dumnezeu făcea ca salvarea să fie tot mai grea pentru om o dată cu trecerea anilor, și aceasta nu mi se părea a fi prea drept din partea Lui. De ce putuseră oamenii să fie salvați și să ajungă în cer înainte de

1870 fără să creadă această dogmă, în timp ce noi care trăiam după aceea nu puteam fi salvați dacă nu credeam în ea? Oare nu este nedrept din partea lui Dumnezeu să pună tot la câțiva ani obstacole suplimentare înaintea oamenilor pe calea spre salvare? Dumnezeu nu este drept dacă eu, ca să ajung în cer, trebuie să înving dificultăți doctrinare mai mari decât strămoșii mei.

Am observat că profesorului meu nu-i plăceau asemenea întrebări. Când, cu altă ocazie, am cerut explicații suplimentare, el mi-a răspuns mânios: „Dacă nu încetezi să ai asemenea gânduri periculoase, într-o zi vei ajunge eretic“.

Adesea îl vedeam pe unul dintre profesorii noștri mergând încolo și înapoi pe coridoarele seminarului cu un Nou Testament sub braț, studiindu-l și meditănd la el. Când predica, atunci totdeauna predica despre Cristos; nu-i amintea niciodată pe sfinți. La cursuri ne-a spus mai mult decât o dată: „Tare mi-e teamă că ceva nu este în ordine la noi. Cristosul pe care-L cunoaștem noi nu e Cel pe care ni-L descrie Noul Testament. Poate că de aceea fac apel predicile noastre atât de mult la sentimentele feminine, în timp ce bărbații stau departe de noi“. Fără îndoială că el știa ceva despre adevărul care este în Cristos Iesus, dar îi era teamă s-o spună sus și tare.

Lacrimile de bucurie ale unei mame de preot

În cele din urmă a venit clipa ordinării ca preot. În ciuda mării importanțe legate de ordinare și de toate onorurile pe care urma să le primesc prin aceasta, nu mă bucuram prea mult. Credința mea în Biserică și chiar în Dumnezeu erau în declin de mai multă vreme.

Ceremonia a avut loc în Madrid. Mama și alți membri ai familiei veniseră să ia parte la această sărbătoare unică. Colegii mei studenți și cu mine am fost ordinați cu ritualurile complicate și cu pompa măreață pe care experții Romei le stabiliseră pentru asemenea ocazii. La câteva zile după ordinare mi-am ținut prima liturghie și am dat mamei și surorii mele împărtășania. Am văzut cum curgeau lacrimile pe obrajii mamei, și nici eu însumi nu m-am putut opri să nu simt emoția aceea extraordinară care trebuia produsă printr-o asemenea ceremonie.

Bărbați puternici, ca niște șoricei

La câteva luni după ordinare mi-am asigurat un post de profesor la catedra de literatură spaniolă într-o școală din nordul Spaniei, în provincia Santander. Eram obligat să țin liturghia în fiecare zi și ocazional eram rugat să ascult spovedanii. Întrucât, potrivit dogmei transsubstanțierii, eu Îl aveam pe Dumnezeu în mână în fiecare zi, și văzând cum veneau la mine bărbați și femei pentru a se spovedi, am început să mă îndepărtez tot mai mult de Dumnezeu.

Niște bărbați, tari ca un stejar, îngenuncheau înaintea mea în confesional și tremurau de teamă ca niște șoricei. Nu le plăcea să-și mărturisească păcatele și nu știau cum s-o facă, dar se temeau de pedeapsa eternă cu care erau amenințați dacă nu veneau la spovedanie cel puțin o dată pe an. Asemenea țărani nu știau cu ce să înceapă, și astfel mă rugau: „Părinte, ajutați-mă și pu-neți-mi întrebări“. După aceea îi întrebam de toate actele păcătoase despre care mă gândeam că niște oameni ca ei ar putea să le comită. Și deși nu credeam că un om poate ierta păcatele altora, n-am refuzat niciodată să rostesc formula de absoluțiune cuiva care venea la mine cu inima sinceră.

Prinși în capcană de poziția noastră

Printre ceilalți preoți care predau în școală au fost desigur câțiva cu care am încheiat o prietenie strânsă. Mai mult decât o dată i-am întrebat: „Credeți cu adevărat că o bucată de pâine devine corpul lui Cristos numai pentru că spunem «acesta este corpul meu», și că un păcătos este iertat numai pentru că spunem «te absolv» [iert]?” Îmi aduc aminte că unul dintre ei a răspuns: „De ce-ți bați capul cu asemenea lucruri? În fond, suntem în această poziție și nu putem schimba nimic“.

Pe atunci mă hotărâsem deja să renunț la preoție. Nu am avut curajul să înfrunt opoziția și proscrierea de care aș fi avut parte dacă aș fi renunțat la preoție în Spania. Știam că în multe locuri viața mi-ar fi fost în pericol, așa că m-am decis să plec din Spania ca să pot acționa în conformitate cu convingerile mele. Am reușit ca un timp să fiu transferat la o școală din America de Nord. Apoi, când m-am întors în Spania, cadrul religios mi s-a părut insuportabil de îngust și opresiv.

În Londra am găsit apoi împrejurările cele mai favorabile pentru părăsirea Bisericii Romano-catolice. Eram foarte iubit de elevii mei și nu depindeam de suportul financiar al Bisericii. De aceea, m-am decis ca să ies din ea aici și imediat. Am anunțat autoritățile Bisericii Romano-catolice din Londra despre decizia mea și le-am rugat să numească pe altcineva în locul meu. În felul acesta aparent simplu mi-am realizat o dorință pe care o nutrisem de ani de zile în inimă. Credeam că am scăpat în sfârșit de religie, dar lucrurile stăteau altfel. Dumnezeu avea în plan să mă atragă la Sine.

Credință numai în Cristos

Un preot al Bisericii Anglicane, un adevărat om al lui Dumnezeu, auzise de luptele mele spirituale și s-a interesat de mine. Astfel, m-a invitat să discut cu el pe teme religioase. El s-a străduit să-mi arate adevărul, nu numai pentru că renunțasem la Biserica Romano-catolică, ci deoarece gândeam că, făcând așa, întorsesem spatele oricărei religii și în special lui Dumnezeu. El încheia toate discuțiile noastre zicând: „În ciuda erudiției tale, există un lucru pe care nu-l știi și care îți lipsește: tu nu-L cunoști pe Cristos ca Salvator al tău și nu-L ai în inima ta“.

Nu puteam să nu admir sinceritatea și seriozitatea acestui bărbat și trebuia să recunosc că nu mai auzisem niciodată înainte de planul de salvare al lui Dumnezeu așa cum mi-l spunea el acum: că Iesus Cristos plătise complet pedeapsa pentru păcat și că aveam nevoie să-L cunosc într-un mod real și să am o credință în El care să vină din inimă.

„Celui care face fapte, răsplata nu i se consideră ca o favoare, ci ca o datorie. Dar cine nu face fapte, ci crede în Cel care îl îndreptățește pe păcătos, credința lui îi este considerată ca dreptitudine [conformare cu standardul divin]. După cum și David îl consideră fericit pe omul căruia Dumnezeu îi atribuie dreptitudinea fără fapte, spunând: Fericiți sunt aceia ale căror nelegiuiri sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite“ (Romani 4:4-7).

Preotul mi-a explicat de multe ori planul lui Dumnezeu de salvare, până ce Dumnezeu, în îndurarea Sa, mi-a dat lumină spirituală. Am început să simt o nouă foame după lucrurile lui Dumnezeu, o foame pe care Însuși Dumnezeu mi-o dăduse.

Rugăciune eficientă

Într-o sâmbătă după-amiază, când am fost invitat din nou la acest preot și am vorbit despre aceeași temă, m-a dus în camera de alături în care câțiva membri ai bisericii sale se adunaseră la rugăciune. Am fost foarte surprins când i-am auzit rugându-se pentru mine. Preocuparea lor pentru binele meu spiritual era vădită. Preotul le povestise despre mine, și ei s-au strâns acolo numai de dragul meu. Am simțit că pentru ei Cristos era o Persoană reală. Ei vorbeau cu El de parcă ar fi fost cu adevărat prezent printre ei. Aceasta era o experiență cu totul nouă pentru mine. Nu mă gândisem niciodată că oamenii s-ar putea ruga lui Dumnezeu atât de fierbinte și de spontan așa cum făceau aceștia. Pentru niște romano-catolici, chiar și pentru un preot catolic, rugăciunea constă aproape exclusiv din recitarea mecanică a anumitor formule concepute de Biserică sau de anumiți oameni care au încercat să exprime prin cuvinte propriile lor sentimente față de Dumnezeu sau față de sfinți, care să fie de ajutor și altora.

Dumnezeu îmi dă credință

Am fost profund convins de către Spiritul Sfânt, și Dumnezeu mi-a dat credință în Cristos și o inimă gata de pocăință. Nu mai puteam face altceva decât să mă rog cu seriozitate lui Dumnezeu: „Doamne, este adevărat că Iesus Cristos salvează și dă pace sufletului. Aș dori ca El să Se apropie de mine și să-mi dea și mie această pace“. Nu știam exact ce se întâmpla cu mine, dar îndoielile și întunericul spiritual care mă chinaseră de atâta vreme au dispărut, și am simțit o pace și o liniște așa cum nu mai cunoscusem vreodată. Domnul Își atinsese scopul. Eu trecusem din moarte la viață. *„De aceea, fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Iesus Cristos“* (Romani 5:1). *„În El avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor potrivit bogățiilor grației Sale“* (Efeseni 1:7).

Nu este bine ca omul să fie singur

Nu la mult timp după convertirea mea am întâlnit o femeie care a devenit mai târziu soția mea. Ea îmi fusese elevă într-una din clasele la care am predat spaniola. Mai târziu, când am întrebat-o dacă vrea să-mi fie soție, ea m-a refuzat cu argumentul romano-catolic: „O dată preot, pentru totdeauna preot“. Ea era romano-catolică, deși nu mai avea nicio legătură cu Biserica. În cele din urmă a acceptat, cu condiția ca să nu-i cer niciodată să devină protestantă. „Nu voi trece niciodată în tabăra dușmană“, obișnuia ea să-mi spună. Știam totuși că dacă Cristos fusese destul de puternic pentru a mă atrage la Sine, atunci o va salva și pe ea. Și așa a și făcut. N-a fost greu să-i arate ereziile Bisericii Romano-catolice, și ca urmare Domnul a atras-o și pe ea la Sine.

Oamenii au nevoie de evanghelie

Am observat că Domnul mi-a pus pe inimă o povară pentru Spania și pentru lumea vorbitoare de limbă spaniolă. Treptat, El m-a condus ca evanghelist la un post de radio din America de Sud numit „Vocea Anzilor“ (HCJB). Mulți catolici au venit la Cristos prin aceste emisiuni.

Cred că este nevoie să predicăm evanghelia, *„căci ea este puterea lui Dumnezeu pentru salvarea fiecăruia care crede“* (Romani 1:16), și să folosim orice mijloc pentru

a face lucrul acesta, ca să satisfacem nevoile spirituale ale unei lumi aflată în agonie.
„De aceea, credința vine prin auzire, și auzirea prin Cuvântul lui Dumnezeu“
(Romani 10:17).

Manuel Garrido Aldama a renunțat la preoția romano-catolică în anul 1925 și a primit credința biblică în Cristos. Ca și Miguel Carvajal, a colaborat mulți ani cu postul de radio HCJB din Quito, Ecuador. Acum este la Domnul.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

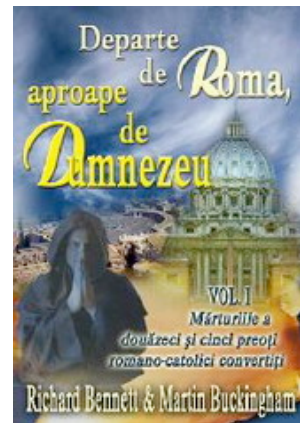
Aceasta marturie este preluata din cartea
Departe de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum I
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. I

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch
www.clkv.ch